

Arrest

nr. 64 099 van 28 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 6 mei 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 12 augustus 2010 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.3. Op 5 oktober 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.2. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond.

1.4. Op 6 oktober 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris met betrekking tot de asielaanvraag een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.5. Verzoekster diende op 9 december 2010 een tweede asielaanvraag in.

1.6. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 maart 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U verklaarde in uw land problemen te hebben gehad omwille van uw man. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

U woonde in Verkhnji Naur, Tsjetsjenië. In 2007, in september, werd uw man 's nachts meegenomen toen hij op de koer van zijn buurman was. Het waren gemaskerde mannen die uw man en de buurman meenamen. Vermoedelijk namen ze hen mee omdat uw buurman een wahabiet is. Uw man geraakte gewond en werd naar het ziekenhuis gebracht, waarna hij bij zijn zus verder herstelde gedurende 3 à 4 maanden. Zelf zag u in die periode uw man niet. Tijdens die periode kwamen mensen naar uw man vragen. Uiteindelijk kwam uw man terug naar huis, maar hij bleef altijd binnen. Een week later, in december 2007, werd uw man opnieuw opgepakt. Uw schoonmoeder, die al oud is, werd ook geslagen. Zelf werd u toen ook geslagen terwijl u toen zes maanden zwanger was van een tweeling. U moest bevallen en verbleef vier maanden in het ziekenhuis van Grozny. Uw man ging naar Moskou om er te werken. In die periode kwamen militairen geregeld vragen naar uw man. Uw man is nog enkele keren langsgesproken om de kinderen te zien. Vier keer kreeg u convocaties voor uw man. U gaf ze aan zijn broer. Uiteindelijk besloot u met de kinderen te vluchten.

Op 27 februari 2010 reisde u met de kinderen van Grozny naar Moskou. In Moskou zag u uw man terug. Van daar reisde u samen met uw man via Polen en Duitsland naar België. Op 7 mei 2010 vroeg u voor de eerste keer asiel aan in België. Op 6 oktober 2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken in dit verband een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, een zogenoemde 26 quater, omdat niet België, maar Polen verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag. U keerde echter niet terug naar Polen, maar vroeg op 9 december 2010 voor de tweede keer asiel aan in België.

Sinds u in België bent kreeg uw man een convocatiebrieftoegestuurd op zijn naam. Aangezien uw man nog steeds wordt gezocht kan u niet terugkeren naar uw land.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven die uw man aanhaalde ter staving van zijn asielaanvraag (arrestaties en problemen met militairen omwille van buurman-wahabiet). In het kader van de asielaanvraag van uw man werd een beslissing tot weigering van erkenning van het statuut van Vluchteling en weigering van toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming genomen op basis van het bedrieglijke en kennelijk ongegronde karakter van zijn aanvraag. De motivatie wordt hieronder hernomen:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Vooreerst dient het volgende te worden opgemerkt. Uit uw asieldossier blijkt dat u reeds op 2 maart 2010 asiel aanvraag in Polen en dat u de afhandeling van die procedure niet heeft afgewacht. Uit uw asieldossier blijkt verder dat u op 15 april 2010 ook in Duitsland asiel aanvraag voordat u op 7 mei 2010 in België voor de eerste keer asiel aanvraag. Daarbij blijkt dat u niet inging op het overname-akkoord (beslissing van 6 oktober 2010) waarbij uw asieldossier door de Poolse asielinstanties zou worden behandeld. Verder blijkt dat u er moedwillig voor heeft gezorgd dat de overdracht van uw asieldossier naar Polen onmogelijk kon plaatsvinden, doordat u vanaf 18 november 2010 (onaangekondigd vertrek uit de woonunit) onderdook in de illegaliteit, waarna u op 10 december 2010 opnieuw asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Dit **gedrag, waarbij u meermaals de kans op een behandeling van uw asieldossier door de Poolse asielinstanties vermeed, is niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging**. Van iemand die werkelijk vreest voor vervolging kan toch worden verwacht dat hij de behandeling van zijn asielaanvraag door de instanties waar hij het eerst asiel vroeg afwacht en niet onderduikt in een poging om de overdracht naar Polen en de verdere behandeling van zijn asielaanvraag aldaar te vermijden. Uw uitleg, dat de Russen en Tsjetsjenen zomaar Polen binnen kunnen, houdt geen steek. Polen behoort immers net als België tot het Schengengebied waar zeer stricte grenscontroles gelden, zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier.

Uit andere informatie blijkt bovendien dat asielzoekers in Polen op bescherming kunnen rekenen van de Poolse autoriteiten wanneer ze zich bedreigd voelen. Wat er ook van zij, dit gedrag zet ernstige vraagtekens bij de ernst van uw vrees voor vervolging.

Daarbij dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende de kern van uw asielaanvraag niet stroken met de verklaringen van uw vrouw. Zo situeerde u de **twee arrestaties** tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal in juli en in september 2007 (CGVS, man, p. 4). Uw vrouw situeerde deze arrestaties dan weer in september 2007 en december 2007 (CGVS, vrouw, p. 3, 4). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op de tegenstrijdigheid in uw beider verklaringen. Uw uitleg, dat uw vrouw haar studies niet afmaakte (CGVS, p. 4) houdt geen steek. Immers, uit het gehoorverslag van uw vrouw blijkt dat zij gedetailleerd kon vertellen en er geen reden is om aan te nemen dat ze niet op zelfstandige wijze haar asielaanvraag zou kunnen verdedigen. Uw advocaat maakte trouwens over het verloop van het interview van uw vrouw geen enkele opmerking (CGVS, vrouw, p. 7). Ook betreffende het **moment van de tweede arrestatie** zijn uw verklaringen niet consistent met deze van uw vrouw. Zo verklaarde uw vrouw dat het bijna nacht was, tegen de avond en jullie toen bezig waren met de kinderen (CGVS, vrouw, p. 4), terwijl u verklaarde dat het om 4 uur 's nachts was, tegen de ochtend (CGVS, man, p. 4). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op de inconsistentie. Uw herhaling van uw verklaring dat het om 4 uur 's nachts was, kan de inconsistentie niet verklaren. Daarbij blijkt uit de verklaringen van uw vrouw dat er **vier convocaties** voor u verschenen voor het vertrek en dat ze u daarover heeft ingelicht (CGVS, vrouw, p. 5-6). Zelf verklaarde u dat er geen enkele convocatie is verschenen voor uw vertrek naar Europa (CGVS, man, p. 6). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op de tegenstrijdigheid in uw beider verklaringen. Hierop heeft u verklaard dat u hiervan niet op de hoogte was (CGVS, man, p. 7). Dit is echter geen afdoende uitleg. Er kan toch van u en uw vrouw worden verwacht dat u consistente verklaringen aflegt over het al dan niet bestaan van convocaties voor uw vlucht uit uw land. Deze tegenstrijdigheden over de kern van uw asielaanvraag ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Betreffende de door u voorgelegde **convocatie** dient te worden vastgesteld dat de inhoud ervan niet overeenkomt met uw verklaringen. Zo verklaarde u dat u waarschijnlijk werd opgeroepen als beschuldigde (CGVS, p. 2), terwijl in de oproepingsbrief sprake is van 'opgeroepen om te getuigen'. Daarbij zijn uw verklaringen over deze convocatie erg vaag. Zo verklaarde u niet eens te weten wanneer u zich had moeten aanbieden (CGVS, p. 3). Ook over de tweede convocatie die nadien zou zijn verschenen, wat u vernam van uw broer, weet u nauwelijks details te vertellen (datum, instantie), aangezien u geen enkele vraag daarover heeft gesteld (CGVS, p. 3). Dit gebrek aan interesse over de werkelijke inhoud van de convocaties valt moeilijk te rijmen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging. Dit zet ook vraagtekens bij de authenticiteit van deze convocatie. Overtuigende documenten kunnen een geloofwaardig asielrelaas ondersteunen, wat hier duidelijk niet het geval is. Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Ten slotte zijn uw verklaringen betreffende een deel van uw **reisroute** niet consistent met de verklaringen van uw vrouw. Zo verklaart uw vrouw dat ze op 27 februari 2010 van Grozny naar Moskou reisde per trein, in haar eentje met de vijf kinderen. Uw vrouw verklaarde dat ze niet wist waar u toen was en dat ze u in Moskou getroffen heeft (CGVS, vrouw, p. 6). Zelf verklaarde u dat u op 27 februari 2010 van Grozny naar Moskou per trein reisde samen met uw vrouw en kinderen (CGVS, man, p. 7). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op de tegenstrijdigheden

in uw verklaringen. Hierop alludeerde u opnieuw op het beperkte onderwijsniveau van uw vrouw. Zoals boven reeds werd uitgelegd is dit geen afdoende verklaring. Deze tegenstrijdigheid omtrent de reisweg ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien de combinatie van al deze elementen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten (militair boekje, geboorteaktes van uw zes kinderen, nauwelijks leesbare kopie van deel van uw paspoort, convocatiebrief) ter staving van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De convocatiebrief werd hierboven reeds besproken. De andere documenten hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen en kunnen bijgevolg bovenstaande conclusie niet wijzigen."

Bijgevolg kan er ook in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot C. S. (AD 2de aanvraag, stuk 12, Vragenlijst, p. 2). Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 64 098 van 28 juni 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van C. S. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In drie middelen aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus en één middel aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker de schending aan van "het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing", van de artikelen 2, 3 en 5, eerste lid van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker stelt na een theoretisch betoog over de motiveringsplicht dat hij niet akkoord kan gaan met de afwijzing van zijn asielaanvraag op grond van beweerde incoherenties en omissies omtrent bepaalde feiten die de geloofwaardigheid van zijn relaas aantasten. Uit het relaas is volgens verzoeker voldoende gebleken dat hij redenen had om te vermoeden dat zijn leven in gevaar is en kan vervolging ook verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden. Het wantrouwen ten aanzien van administratieve beslissingen in eigen land wordt meegenomen naar de asielinstanties in de landen waar de asielzoekers terechtkomen. Hij stipt nog aan dat hij veel informatie heeft verstrekt tijdens de interviews en elke vraag gedetailleerd heeft trachten te beantwoorden en meent dat het Commissariaat-generaal met haar tendentieuze weergave van de feiten

slechts haar onwil aantoon om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar hij zich in bevond. Verzoeker wijst er vervolgens op dat de beslissing zich vooral richt op het feit dat verzoeker via Polen zou hebben gereisd en zogenaamde tegenstrijdigheden tussen het verhaal van verzoeker en diens echtgenote. Verzoeker stelt echter dat in de eerste plaats rekening dient te worden gehouden met de feitelijke situatie in het land van herkomst waarbij de situatie in Tsjetsjenië nog geenszins genormaliseerd is en er nog vaak sprake is van grote en systematische mensenrechtenschendingen en opposanten het leven onmogelijk wordt gemaakt. De daders van die misdrijven blijven volgens verzoeker buiten schot omdat de overheid en haar vertegenwoordigers hen de nodige bescherming bieden. De overweging uit de beslissing dat verzoekers verklaringen over zijn reisroute, het feit dat hij via Polen reisde en hij door zijn gedrag meermaals de kans op een behandeling van zijn asioldossier door de Poolse asielinstanties zou hebben vermeden niet in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging, is volgens verzoeker gebaseerd op een veronderstelling die wijst op een vooringenomen manier van beoordeling. Het is volgens verzoeker niet zo dat hij zijn "asielbehandeling" moedwillig zou hebben geblokkeerd. Hij vreesde voor zijn leven en wilde er alles aan doen om zichzelf en zijn gezin in veiligheid te brengen. Hij wilde niet naar Polen terugkeren omwille van angst aangezien het makkelijk was om met een gezin met kleine kinderen de grens naar Polen over te steken waardoor het ook voor de mannen die hem naar het leven stonden gemakkelijk zou zijn.

Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden merkt verzoeker op dat deze uit de context worden gerukt en dat hij steeds waarheidsgetrouwe verklaringen heeft afgelegd. Volgens verzoeker zijn de tegenstrijdigheden eerder aan andere oorzaken, zoals een gebrekkige of ongenuanceerde vertaling door de tolk te wijten. Hij blijft er onder andere bij dat hij het traject Grozny-Moskou tezamen met zijn echtgenote heeft afgelegd. De verschillende situering van de arrestaties is volgens verzoeker te wijten aan een loutere vergissing en het feit dat zijn echtgenote slechts laaggeschoold is en niet sterk in het memoriseren van data of uren. De tweede arrestatie vond wel degelijk plaats om 4 uur 's nachts en de mannen vielen binnen toen zijn echtgenote één van de kinderen die ziek was aan het verzorgen was. Aangaande de convocaties, kan de verzoekende partij enkel bevestigen dat er in totaal 4 convocaties waren waarvan 3 in Tsjetsjenië en 1 toen ze al in België waren. Verzoeker bevestigt dat hij hier geen weet van had en zijn echtgenote dit slechts vertelde toen ze Grozny verlaten hadden. Dit hoeft niet te verwonderen omdat verzoeker geruime tijd in Georgië verbleef en uit angst maar weinig naar huis ging en dit telkens voor een zeer korte tijdsspanne. De echtgenote van verzoeker gaf deze convocaties bovendien mee aan de broer van verzoeker zodat zij deze niet kon tonen en hij de inhoud niet kon kennen. De inconsistenties zijn volgens verzoeker in elk geval niet van aard om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren. Verzoeker stelt dat het er misschien anders had uitgezien indien het Commissariaat-generaal de moeite zou genomen hebben om het verhaal grondig te onderzoeken, dat er onwil is vanwege het Commissariaat-generaal en dat de gegevens verkeerd werden geïnterpreteerd en de beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

In zijn tweede middel overloopt verzoeker de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM en wijst erop dat hij, los van het gevaar dat in Tsjetsjenië bestaat, onmiskenbaar een probleem heeft met de mannen die hem reeds eerder lastigvielen, mishandelden en vasthielden zonder dat hij hierbij enige bescherming van de autoriteiten moet verwachten. Het Commissariaat-generaal geeft, zo stelt verzoeker, zelf in de beslissing duidelijk en letterlijk toe dat er zich tot op vandaag regelmatig mensenrechtenschendingen voordoen waarbij ook burgerslachtoffers vallen, maar het sluit vervolgens de ogen om tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te komen. Verzoeker stelt dat er in Tsjetsjenië op heden wel degelijk een reëel gevaar is als gevolg van willekeurig geweld waarbij door het Commissariaat-generaal zelf wordt toegegeven dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen en mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Verzoeker verwijst hierbij naar een rapporten van Amnesty International en van Pax Christi die hij als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt waarin systematische mensenrechtenschendingen worden gerapporteerd en hij besluit dat hij bijgevolg met grote waarschijnlijkheid opnieuw zal blootgesteld worden aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens.

In een derde middel geeft verzoeker een definitie van het redelijkheidsbeginsel en stelt dat uit een degelijk onderzoek zou zijn gebleken dat de regels zoals vervat in het Vluchtelingenverdrag werden geschonden. Verzoeker stelt dat hij tijdens zijn interview zeer duidelijk heeft aangegeven dat er een politiek aspect in zijn probleem schuilt en dat hij geen bescherming geniet van de overheid, een problematiek die volgens verzoeker goed gekend is bij organisaties zoals Amnesty International. Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal onwil of onkunde en beweert dat het de zaken lijkt te willen manipuleren door doelbewust enkel die informatie aan te halen die het best uitkomt waardoor men zich terecht vragen kan stellen of de behandeling van een dossier nog correct, objectief en rechtvaardig kan zijn.

In zijn vierde middel, geeft verzoeker de passage weer uit de bestreden beslissing met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal zelf toegeeft dat er regelmatig mensenrechtenschendingen plaatsvinden en er op regelmatige basis door de overheid geweld wordt gebruikt waarbij burgerslachtoffers vallen om vervolgens te besluiten dat er geen reëel risico op ernstige schade is. Verzoeker betwist deze conclusie en wijst op de informatie van het "Ministerie" van Buitenlandse Zaken, opgenomen in het reisadvies Rusland, dat verzoeker weergeeft en waarin de situatie als onveilig wordt beschreven en die alle reizen ten strengste afraadt. Verder verwijst verzoeker wederom naar de rapporten van Amnesty International en Pax Christi. Volgens verzoeker blijkt hieruit dat de situatie in Tsjetsjenië zeer onveilig is en het geenszins aangewezen is er iemand naartoe te sturen. Wat men zijn eigen bevolking afraadt, kan men volgens verzoeker onmogelijk opleggen aan iemand van andere origine. Verzoeker besluit dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.2. De door verzoeker aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. Voor zover verzoeker een schending van het recht van verdediging aanvoert, merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen jurisdictionele procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415 van; RvS 12 september 2001, nr. 98.827), zodat bij het nemen van de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging geschonden werden.

2.4. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is gebaseerd op de vaststelling dat de complexe situatie in Tsjetsjenië een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk maakt. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoeker eerder asiel had aangevraagd in Polen en in Duitsland en dat hij er moedwillig voor gezorgd heeft dat de overdracht van zijn asioldossier naar Polen onmogelijk kon plaatsvinden doordat hij onderdook en op 10 december 2010 opnieuw asiel aanvroeg bij de Belgische instanties. Dit gedrag is volgens de commissaris-generaal niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging.

Ten tweede somt de bestreden beslissing een aantal tegenstrijdigheden op tussen de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote betreffende de situering in de tijd van de arrestaties en het moment van de tweede arrestatie. Ook met betrekking tot de convocaties en de inlichtingen die zijn vrouw hierover zou hebben verstrekt, liepen de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote uiteen.

Met betrekking tot de convocatie die door verzoeker werd voorgelegd, merkt de commissaris-generaal op dat de inhoud ervan niet overeenstemt met verzoekers verklaringen en dat hij slechts beperkte interesse vertoont voor de werkelijke inhoud.

Ook aangaande de reisroute lopen de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote uiteen wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder ondermijnt.

Over de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, besloten dat de actuele situatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204*). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Verzoekers beweringen over de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden hebben geen uitstaans met de motieven van de bestreden beslissing. Het feit dat deze problematiek goed gekend is bij organisaties zoals Amnesty International, zoals hij in zijn derde middel aanvoert, vormt geen bewijs van het feit dat verzoeker de bescherming van zijn nationale overheid ontbeerde. Het wantrouwen dat verzoeker zou koesteren ten aanzien van de asielinstanties vormt evenmin een verschoningsgrond voor zijn vermijdingsgedrag noch voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en toont niet aan dat hij wel een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren. Verzoeker verduidelijkt verder niet in het minst welke informatie die hij tijdens de interviews zou hebben verstrekt, relevant zou zijn en een aanwijzing vormt dat hij wel degelijk vervolgd wordt. Uit de bijlagen die verzoeker aan zijn verzoekschrift hecht, met name een persbericht van Pax Christi Vlaanderen over de eventuele uitlevering van de verdachte A.Z. aan de Russische autoriteiten en een internetartikel van Amnesty International naar aanleiding van een arrest van de Raad van State in deze zaak, kan ook niet worden afgeleid dat verzoeker een vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. De situatie van iemand die door de Minister van Justitie wordt uitgeleverd, is immers geenszins te vergelijken met deze van verzoeker zodat uit de berichten, die de situatie van gedetineerden in de Russische Federatie beschrijven, geen dienstige conclusies kunnen worden getrokken voor onderhavig geval.

2.8. Verzoeker insinueert meermaals dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een vooringenomen houding zou hebben aangenomen. Verzoeker blijft echter volstrekt in gebreke om te verduidelijken waaruit die kwade trouw blijkt. Zijn verdachtmakingen zijn bijgevolg ongegrond.

2.9. Van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij behoefte heeft aan internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij in het gastland zo snel mogelijk een asielaanvraag indient en zich ter beschikking houdt van de asielinstanties. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeker werden genomen in Polen op 2 maart 2010 en in Duitsland op 15 april 2010 (AD 1^e aanvraag, stuk 13, Hit Eurodac) alvorens hij op 7 mei 2010 in België toekwam en hier een asielaanvraag indiende. Op grond van deze vaststellingen maakte de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid toepassing van de Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin-II-Verordening, zie punt 1.4.) en diende verzoeker naar Polen terug te keren. Verzoeker gaf geen gevolg aan deze beslissing en wachtte af tot het akkoord verstreken was en België verantwoordelijk werd om op 10 december 2010 een tweede asielaanvraag in te dienen (AD 2de aanvraag, stuk 17, Verklaring, punt 35). Uit de objectieve vaststelling dat dit gedrag moeilijk in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging, blijkt geen vooringenomen houding vanwege de commissaris-generaal, zoals verzoeker beweert. Er werd immers tijdens zijn gehoor gepeild naar de reden voor zijn vertrek uit Polen (AD 2de aanvraag, stuk 6, gehoorverslag CGVS24/02/2011, p. 7). Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift deze redenering, maar deze is totaal onaanvaardbaar. Zijn vrees om in Polen door zijn vervolgers achtervolgd te worden, gelet op het gemak waarmee hij met zijn gezin de Poolse grens is overgestoken, geldt - gelet op het Schengenacquis - immers onverkort in België. Bovendien blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd, dat Tsjetsjeense asielzoekers in Polen bij eventuele problemen de nodige bescherming kunnen genieten (AD 2de aanvraag, stuk 20, Landeninformatie, SRB Polen -

Bescherming van Tsjetsjeense asielzoekers in Polen, 04/10/2010). Verzoekers opportunistische gedrag staat haaks op een werkelijke behoefte aan bescherming.

2.10. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat bepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Waar verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden toeschrijft aan een gebrekkige of ongenueanceerde vertaling, merkt de Raad op dat verzoeker bij aanvang van het interview gewezen werd op zijn plicht om hierover onmiddellijk een opmerking te maken en dat hem bij het beëindigen van het interview nogmaals uitdrukkelijk werd gevraagd of hij opmerkingen had bij het verloop van het interview. Verzoeker heeft geen enkele opmerking gemaakt, waardoor deze a posteriori-verklaring geenszins kan worden aanvaard. Verzoeker maakt verder zijn bewering dat de tegenstrijdigheden uit hun context worden gerukt niet concreet aannemelijk. Het is bovendien opvallend dat verzoeker verderop de tegenstrijdigheden bevestigt, maar deze toeschrijft aan een vergissing of aan de lage scholing en de kwaliteit van het geheugen van zijn echtgenote. Zelfs van personen met een geringe opleiding mag verwacht worden dat zij omtrent belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun asielaanvraag, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven (RvS 27 april 2000, nr. 86.933). Door achteraf één versie te bevestigen, heft verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden niet op. De tegenstrijdigheden hebben bovendien betrekking op de arrestaties, de convocaties en het vertrek van verzoeker uit Tsjetsjenië welke de kern van het asielrelaas vormen. Verzoeker kan dus geenszins gevolgd worden in zijn bewering dat de inconsistenties niet van aard zijn om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren.

2.11. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel. Derhalve mist de verwijzing naar voormeld verdragsartikel juridische grondslag.

2.12. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, die blijkt uit verzoekers gedrag en de tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote, kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.13. Voor zover verzoeker in zijn tweede en vierde middel kritiek uitoefent op de beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de actuele situatie in Tsjetsjenië in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat uit de bijlagen die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd geenszins kan worden afgeleid dat verzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in voormeld wetsartikel. Hoewel er inderdaad een aantal burgerslachtoffers te betreuren zijn, zoals ook wordt bevestigd in de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (AD 2de aanvraag, stuk 20, Landeninformatie, SRB, Russische Federatie/Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië), is er in Tsjetsjenië op heden geen sprake van een intern gewapend conflict zoals vermeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en heeft het geweld een gericht, eerder dan een willekeurig karakter. Zoals hierboven reeds verduidelijkt, vormen de artikels van Amnesty International en Pax Christi Vlaanderen, die betrekking hebben op de situatie van gedetineerden in de Russische Federatie, geen bewijs van het bestaan van een situatie van willekeurig geweld aldaar. Samen met de verwerende partij merkt de Raad op dat het citeren van het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken in casu irrelevant is daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van zijn land van herkomst (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848) en geen leidraad vormt voor asielinstanties die zijn belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. De commissaris-generaal kon bijgevolg in alle redelijkheid besluiten dat er op heden in Tsjetsjenië geen situatie van willekeurig geweld bestaat, zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.14. *Er is slechts een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De beslissing steunt echter op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen en staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd. De materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel werden derhalve niet geschonden. Er werd geen schending aangetoond van de aangevoerde artikelen van het EVRM.*

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN